

„Sarah McCoy csodálatos ajándékot adott az olvasóknak:
lehetőséget, hogy visszatérjenek Avonlea világába,
és esélyt arra, hogy Marilla Cuthbert saját jogán főhősnő lehessen.”

– *Allison Pataki*, *New York Times* bestsellerszerző

MARILLA

A ZÖLD OROMBÓL

A nagy sikerű **Anne-sorozat**
előzménytörténete.

fine
selection

SARAH MCCOY
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S A R A H M C C O Y

MARILLA

A ZÖLD OROMBÓL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

*Édesanyámnak, dr. Eleane Norat McCoynak,
amiért végig mellettem állt, kezdettől fogva az utolsó percig,
a magvak elvetésétől a termésig.*

„A természet már a tavasz érkezésétől zsongott, és Marilla mértéktartó, koros léptei is könnyedebbek, gyorsabbak lettek ettől az ősi, mélyen bennünk élő örömtől.

Szeretettel nézte a fák ágai közül előbukkanó Zöldmanzárdosházat, amelynek ablakain megcsillant a lemenő nap sugara, számos szikrázó fénykoszorút szórva szét.”

L. M. Montgomery: *Anne otthonra talál,*
XXVII. fejezet: Egy háborgó és hiú lélek

(Fordította: Szűr-Szabó Katalin)

PROLÓGUS

1876

Hideg, esős volt a május, ami inkább keltette tél érzetét, semmint a tavaszét. Az alma-, cseresznye- és szilvafák sem pompáztak az év ezen szakaszában megszokott díszükben. Virágjaikkal betérítették a kővel burkolt háztetőt, anélkül tömítve el a Zöld Orom ereszeit, hogy azt bárki észrevehette volna. Marilla és Matthew úgy dolgoztak egymás mellett, mint a szemellenzővel ellátott igáslovak, fáradhatatlanul szántottak a földeken, ahogyan mindig is. Egyenletes lendületük hajtotta őket a jövő felé. A farm körüli munkákat el kellett végezni, egy leszakadt gombot vissza kellett varrni, egy adag kenyértészta pedig csak arra várt, hogy valaki megdagassza; a nap már megtelt teendővel. Az egyetlen megjósolható eleme a következő napnak, hogy megjósolhatatlan, mit tartogat. Így hát aggodni sem érdemes, amíg az ember nem tudja, mivel is áll szemben.

Ezen a napon, példának okáért, egy vörös rókával.

– Biztosan csak meleg búvóhelyet keresett az eső elől – mondta Matthew.

Marilla dühösen kente végig a Matthew homlokán húzódó vágást varázsvíz-kivonattal. Az égető érzéstől a férfi összerezzen. A bátyja túlságosan elnéző. Az a róka egyáltalán nem szundítani akart.

Marilla csirkéire fájt a foga, és ha Matthew nem veszi észre időben, szőröstül-bőröstül felfalta volna őket. Marilla ezt szová is tette.

– A mi tyúkketrecünket egy nyérc támadta meg múlt hónapban – értett egyet dr. Spencer. – Egy híján az összes tojónkkal végzett.

– A tehenek is megijedtek tőle – mesélte tovább Matthew.

Mostanra a férfi az ágyában feküdt. Marilla ájultan talált a bátyjára az istállóban, miközben a fejőstehenek úgy nyüzsögtek körülötte, mint a fontoskodó asszonyságok a templomban.

– A legtöbb, amit elért, hogy engem halálra rémisztett.

Marillának ott kellett hagynia az ájultan fekvő Matthew-t az istállóban, hogy átszaladhasson a Lynde-farmra Thomashoz, aki aztán belovagolt a városba dr. Spencerért. Micsoda folyamat. A segítségkérés majdnem egy órájába telt. Fiatalkorában gyorsabban tudta szedni a lábait, de az idő eljárt felette. Mire visszaért, Matthew már az istállóban támolgott, a feje ugyan vérzett, de legalább életben volt. Mi lett volna, ha nem így történik? Az idő kulcsfontosságú elem élet és halál kérdéseiben. Marilla ezt mostanra túlságosan jól megtanulta.

– Beütöttem a fejem a gerendába. Bárkivel megtörténhetett volna.

– Az lehet..., de *veled* történt meg – dobta vissza Marilla a nedves rongyot a tálba.

A sérülés bíborszín csíkban varasodott Matthew szemöldöke felett.

– Örömteli, hogy semmiye sem tört el. De azért szép kis sérülés ez – hajolt át dr. Spencer Marilla felett, hogy tágra nyissa Matthew egyik szemét. – A pupillája nincs kitágulva. Szerencsére csak egy karcolás, de azért pihennie kell.

Marilla feltápáskodott, hogy kiöntse a rózsaszínűre vált vizet. A férfiak hangja még a konyha felé vezető előszobában is visszhangzott.

– Már nem az az ifjú legény vagy, aki egykor voltál, Matthew. Hatanévesen már nem egyszerű feladat ellátni a farm körüli teendőket.

Fogadj el egy jó tanácsot egy pár évvel idősebb baráttól! Higgy nekem, ez csak egyre nehezebb lesz! Nem gondolkodtatok még azon, hogy alkalmaztatok egy bennlakó bérest?

Hosszú csend állt be. Marilla a csapot is elzárta, hogy jól hallja őket.

– Nem akarom, hogy még egy férfi éljen itt – szólalt meg végre Matthew. – Egy hajadon nővérrel. Nem lenne illendő.

– Nem, igazad van, egy férfi nem megfelelő. Esetleg egy kisbéres? Rengeteg árva él Nova Scotiában, akik munkát vállalnának azért cserébe, hogy befogadják őket. A menyem jövő héten oda is utazik, hogy elhozzon valakit magának. Nem lenne teher kettőt hoznia.

– Előbb meg kell beszélnem Marillával.

Marillában fellobbant egy régi remény pislákoló lángja, egy olyan mélyre temetett reményé, amiről szinte meggyőzte magát, álom volt csupán. Nevetgélő fiúcskák az ostábla körül. Egy bogyókkal díszített karácsonyfa. Zoknik a kandalló felett. Kakaó és gyömbéres puszdedli. Az igaz szerelem mosolya. A vörös *Abegweit*. Kívánságkavicsok és Izzy – a drága Izzy néni.

Az emléktől könnybe lábadt a szeme. Gyorsan megtörölte az arcát, és tisztára mosta a tálat.

Dr. Spencer kijött Matthew szobájából.

– Rendben lesz, Marilla.

– Hálát adok, amiért nem történt nagyobb baj, ahogyan ön is mondta.

Bólintott.

– Ne hagyj, hogy felkeljen! Ma éjjel aludjon egy jót, és holnapra kutya baja sem lesz.

Marilla az aznap reggel sütött piskótájával kínálta dr. Spencert, kísérőnek pedig az egyik utolsó üveg ribiszkeborából töltött. Az új

lelkész nem támogatta a szeszes italok erjesztését. A vasárnapi iskola tagjai pedig egyetértően kotkodácsoltak. Marilla kíváncsi volt, vajon Krisztust is ilyen rosszálló megjegyzésekkel illették volna, amikor borrá változtatta a vizet. Valószínűleg igen, elnézve Rachel viselkedését mostanában. Így hát Marilla nem készít több ribiszkebort, de dr. Spencer idősebb volt már annál, semmint hogy alávesse magát eme újonnan elterjedő mértékletességnek. Ifjú doktorként ő állt az édesanyja betegágya mellett, és az elmúlt negyven évben ő gyógyította ki őket minden egyes sérülésből és köhögésből. A Cuthbert család bora pedig a kedvencei közé tartozott. Ez volt tehát a legkevesebb, amivel Marilla szolgálhatott hálája jeléül, amiért a doktor házhoz jött hozzájuk.

Alig bírta kivárni, hogy elbúcsúzzon dr. Spencertől, és szóba hozhassa a hallottakat Matthew-nak.

– Hallottam, mit javasolt dr. Spencer.

Matthew egy pillanatilag zavartnak tűnt, de végül leesett neki, mire utal a húga.

– Nos, igen, és mi a véleményed a kérdésről?

– Dr. Spencer bölcs férfi és jó barát – fonta össze magabiztosan a karjait maga előtt. – Egy fiú nagy segítség lenne. Nekem sem kellene folyton amiatt aggódnom, hogy egyedül dolgozol odakinn. Valaki segítene nekünk a farm körüli teendőkből is. Elintézhetné ezt-azt. Elkergethetné a rókákat is, ha úgy alakul.

Matthew sóhajtott egyet, majd elvigyorodott.

– Reméltem, hogy ezt mondod. Túl sok idő telt el, mióta...

Marilla gyorsan bólintott.

– Megsütöm anyánk kekszét. Édes vajkrémes egy kis dzsemmel.

A Cuthbert-féle köszönet kifejezése volt ez. Amiért a vágyak végére valóban beteljesedhetnek.

Első rész

MARILLA
A ZÖLD OROMBÓL

I.

EGY VENDÉG ÉRKEZIK

1837. FEBRUÁR

A hóviharak idején a nap és a hold fénye egyforma volt. A szélben ringatózó pitypangok elmosódó árnyékaihoz hasonló árnyakat vetettek. Marilla ezt akkor fedezte fel, amikor megpillantotta édesapja szánjának sziluettjét, amint a havas dűlőútfelületen suhant lefelé. A *Farmerek Kalendáriuma* enyhe telet jósolt. Azonban már február végén jártak, a hókupacok pedig egyre csak nőttek, így a tizenhárom éves Marilla már abban is kételkedni kezdett, hogy a tavasz valaha megérkezik. A múlt nem akaró hótakaró és az árnyak között nehezebbé esett elképzelni, hogy az almáskert új életre kelve zöld színekben pompázzon.

Az új szalon ablakán keresztül leskelődött. A ház legméretesebb szobája korábban a Cuthbert család négy tagjának hálószobája volt: Marilla, az édesanyja, Clara, az édesapja, Hugh és idősebb bátyja, Matthew osztozott rajta, illetve Borz, a szeszélyes kandúr, akinek fehér bundáját egy fekete csík díszítette. Clara talált rá egy vázonszámban az istállójuk mögötti erdőben kanyargó patak partján. Valaki így próbált megszabadulni szegény kis jószágától. Marilla és

Clara azonban meleg tejjel és szardíniával táplálták, míg a bundája úgy nem csillogott, mint a jég. A törődés ellenére Borz továbbra is bizalmatlan maradt az idegenekkel, Marilla pedig nem tudta hibáztatni ezért.

Épp a havazások kezdete előtt sikerült az édesapjának befejeznie házuk legújabb helyiségeit: a manzárdszobákat és béresnek szánt lakrészt az emeleten, bár jelen állás szerint még nem volt kit alkalmazniuk. Amióta Marilla az eszét tudta, a huszonegy éves Matthew segített az édesapjuknak a mindennapi teendőikben. Mivel a birtokuk csak a mezőkből és az egyszobás faházból állt, az Avonlea-beliek többsége egyszerűen csak úgy hivatkozott az otthonukra, mint arra „a Cuthbert területre ott arrébb”. Mindez azonban meg fog változni, amikor végre kitavasodik, és meglátják az elkészült manzárdos házat – *ha* meglátják.

Hugh a ház alapjait Avonlea főútjától majdnem fél kilométerre tette le, Clara nagy bánatára.

– Így bőségesen lesz időnk bereteszelni az ajtót, ha a Pye klán valamelyik tagja látogatóba érkezne hozzánk – ugratta a feleségét Hugh.

Ezzel még Matthew-t is sikerült megnevettetnie, pedig ő túl szemérmes volt ahhoz, hogy másokon nevessen.

A Pye-ok „büszke kötekedők” voltak, legalábbis Marilla ezt a jellemzést hallotta róluk egy asszonytól a templomban. Az ő saját élménye mindössze annyi volt, hogy időnként rácsodálkozott az özvegy Pye néni köpenyére, ami úgy verdesett az asszony háta mögött a szélben, mint egy varjú szárnya. Így hát a legrosszabbat feltételezte a családról.

– De mi lesz akkor, ha kölcsön kell kérnem egy orsó cérnát vagy egy üveg dzsemet? – kérdezte Clara ingerülten. – Rengeteget kell gyalogolnom, hogy elérjem a legközelebb barátunkat.

– Nos, akkor a legjobb lesz, ha sosem fogynak ki a készleteink.

Hugh rettenetesen félnék ember volt, szigorú vallásos meggyőződéssel. Az otthonukat egy valóságos privát szentéllé alakította. A Bibliát a szalon asztalán tartotta, és minden este felolvasott belőle egy strófát a családjának, mielőtt Clara felszolgált volna neki a teát és whiskey-t. Bosszankodva járt templomba – nem a prédikáció miatt, azt ugyanis kifejezetten élvezte, sokkal inkább az egyházközség egyéb tagjai okoztak neki kellemetlenséget, akik gyülekezésükkel elállták az útját a homokfutójához menet. Matthew ebben a tekintetben az apjára ütött, ők ketten bajtársakként igyekeztek köddé válni a közösségi óra elől menekülve. Velük ellentétben Clarának ez volt a kedvenc része.

Marilla szeretett az anyja mellett ácsorogni, csendben hallgatni a nőket, miközben a hét pletykáit vitatták meg egymással. Ez majdnem olyan érdekes volt, mint a történetek a *Godey-féle Asszonyok Könyvében*, amit Mr. Blairtól, a helyi vegyesbolt tulajdonosától kapott, és amit a matracra alá rejtve tartott. A szülei nem túrték a tétlenséget, és az olvasás az ő megítélésük szerint tétlenségnek számított. Ha Marillának akadt is egy szabad perce, Clara arra kérte, hogy köszön még egy pár kesztyűt – az embernek sose lehet elég pár kesztyűje –, vagy munkálkodjon az egyik imakendőn, amiket a vasárnapi iskola osztálya évente Nova Scotia árváinak adományozott.

– „...*hogy szívük felbátorodjék összeforruva szeretetben*”¹ – szokta Clara idézni, és Marilla nem vitatkozhatott a bibliai kolossébeli-ekkel.

De előfordult, hogy Marilla nem akart az édesanyja oldalán kötögetni, sem követni a bátyját a legelő mellett elnyúló kertjükbe. Néha, bár tisztában volt azzal, hogy bűnös dolog, Marilla csak arra vágott,

¹ Pál levele a kolosséiakhoz Kol 2,2;3,14; Magyar Bibliatársulat újfordítású Bibliája; továbbiakban RUF (1990).

hogy lophassa a napot, és azt csinálhassa, amihez kedve szottyant. Amikor akadt egy kis szabadideje, bevette magát a balsamfenyők erdejébe, hóna alatt *Godey* magazinjával, és egészen addig követte a patak útját, amíg az egy zuhatagon keresztül egy olyan kis tavacskába nem torkollott, amit középén egy juharfa választott ketté. A víz bugyborékolásának közepette ücsörgött és olvasott a kis szigeten, amíg a nap fénye lágyan átszűrődött a fák lombjai között. Ezt követően hazafelé vette az irányt, nem feledkezve meg arról, hogy útközben egy kosárnyi levesnek való sóskát is gyűjtsön.

– Nem könnyű megtalálni a megfelelő halmot – magyarázta Marilla az anyjának.

Ez alapvetően igaz is volt. A mezőkön a nyulak a legjobb részeket már elrágcsálták.

Ahogy a fűszernövények friss citromos ízére gondolt, összefutott a nyál a szájában. Hetek óta mást sem ettek, mint petrezselyemgyökeret és ecetes zöldségeket a pincéből.

A felhők alacsonyan gyülekeztek, amitől a hold úgy festett, mint ha már éjfél körül járna az idő. Hugh lova lomhán vánszorogva húzta a szánt a széllal szemben.

– Anya! – kiáltott Marilla. – Apáék már a dűlőúton járnak.

Clara épp fánkot sütött a konyhában vendégük tiszteletére. Amint meghallotta a hírt, megtörölte lisztes állát, de hatalmas pocakjától képtelen volt hátranyúlni, hogy kikösse a kötényét.

– Nem tudom, eleve hogyan sikerült felvennem – motyogta, miközben jobbra-balra dülöngélt, hátha így sikerül elkapnia az egyik madzag végét.

– Marilla! – könyörült meg végül magán. – Gyere, és segíts anyádnak kiszabadulni!

Clara a konyhaablak párkányának dőlt. A hűs levegőtől kicsit megkönnyebbült. Az erőlködéstől apró izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán. Dr. Spencer figyelmeztette, hogy legyen óvatos. Marilla születése előtt kétszer is elvetélt – majd még egyszer a mostani várandóssága előtt. A csecsemőket a fejlődés olyan korai szakaszában vesztette el, hogy nem volt mit eltemetniük, így csak pár szál, az adott évszakban termő virágot helyeztek a sírba. Mindig tavaszik voltak. Patterson tiszteletes szerint Isten minden egyes kis szívet lát, azokat is, amiket ők nem. Ezért az istálló mögötti dombra, ahonnan kilátás nyílt a tengerre, emlékkereszteket állítottak a gyerekeknek. Dr. Spencer a modern orvostudomány embere volt. Azt tanácsolta Clarának, hogy hallgasson a testére – lehet, hogy mindössze két gyermeket volt képes kihordani, és ez kettővel több áldást jelentett, mint amit a legtöbb nő megtapasztalhatott. De Clara jól emlékezett arra az időszakra, amikor Hugh udvarolt neki. A férfi legalább feleannyi fiúgyermeket szeretett volna, mint amennyi a bibliai Ábrahámnak megadatott, hogy együtt dolgozhassanak a farmon. Fia talok voltak, és naivak, de ezek a korai álmok egész életükben elkísérték őket. Clara csalódott volt, amiért ennyivel kevesebb gyermeket volt csak képes kihordani. Hugh ugyan ezt sosem tette szóvá, de a férfi nem is volt a szavak embere.

Marilla egy pillanat alatt az anyja mögött termett, kikötötte a kötényt, majd szépen összehajtogatta.

A pirított vaj lágy illata járta át a levegőt. A fánkok egy percen belül odaégték volna. Clara épp nyitotta a száját, de Marilla már a tűzhelynél is volt, és olyan erővel emelte ki a vastepsit a tűzből, mint egy felnőtt nő. A látványtól Clara végigsimított sajtó pocakján. Milyen gyorsan felnőnek.

– Szilva- vagy vadalmalekvárral töltsen meg őket? – kérdezte Marilla.

Most találkozott először Elizabeth néniével – vagy ahogy az édesanyja hívta, Izzyvel. Legalábbis ez volt az első alkalom, amire emlékezhet. Izzy Észak-Kanadába költözött, amikor Marilla négyéves volt, és azóta egyszer sem tette be a lábát a Prince Edward-szigetre. Amikor Marilla rákérdezett, hogy ez miért van így, Clara csak megvonta a vállát.

– Mindenki nagyon elfoglalt, azt hiszem.

Ez az érv is legalább annyira megfelelt, mint bármi más.

De így, hogy útban volt egy új baba, Izzy úgy döntött, segídkezni fog a húgának a szülésnél. Ugyanígy tett Matthew és Marilla születésekor is.

– Csak édes vajkrémmel – felelte Clara. – A nénikéd azt szereti, ha egy péksütemény egyszerű, de szépen díszített.

Marilla a homlokát ráncolta. Mégis milyen fánk az, amiben nincs gyümölcsös tölteték? Egy üres fánk! A vajas edényt a szilvalekvár mellé tette egy kifeszített szalvétára. Izgatott volt, hogy találkozhat Izzyvel, ugyanakkor ideges is. Vérrokon vagy sem, Izzy végső soron vendégnek számított, egy idegennek.

– A gyerekei és a férje nem bánják, hogy ilyen sokáig távol lesz? – kérdezte Marilla.

Cuthberték nem sokat beszéltek az érkező vendégről. Hugh és Clara jól ismerték, Matthew pedig a nénikéje mellett nőtt fel, amíg Izzy Észak-Kanadába nem költözött. Így hát úgy tűnhetett, nincs értelme erről a témáról értekezni. Mindenki mindennel tisztában volt – kivéve Marillát.

– Nincs férje, sem gyereke. Nem emlékszel, drágám?

Igaz is. Clara egyszer már említette ezt neki. Mégis, Marilla nem tudott elképzelni egy egyedülálló felnőtt nőt. Egyetlen anyja korabeli nőt sem ismert Avonlea-ben, akinek ne lenne férje és gyerekei. Még az özvegyeknek is voltak gyerekeik, a gyermektelenek pedig férjnél voltak. Hogy Izzy egyikkel se rendelkezik, elgondolkodtatta, vajon milyen tökéletlenség miatt állhat fenn ez a helyzet.

– Izzy egy nagyon sikeres varrónő St. Chatarines-ben. – Clara lehúzta a válláról ferdén lógó tarka pamutszőttést. – Talán segíthet majd nekünk új ruhákat készíteni tavaszra.

Clara tehetsége a tüvel és a cérnával hagyott némi kívánnivalót maga után. Marilla ezt persze sosem vallotta meg neki. Elfogadta a ruhákat, amiket Clara készített, majd újra beszegette a szoknyákat, újrafűzte a gomblyukakat, és selyemöveket viselt, hogy beszűkítse a ruhák derekát. Ezek kis javítási munkák voltak, és kis árat jelentettek ahhoz képest, hogy mennyire megbántotta volna az anyja érzéseit, ha szóvá teszi a hibákat.

Marilla úgy képzelte, hogy ha az anyja a természet része lenne, akkor pillangó lenne, aki könnyed és szépséges lényként örömmel és barátságosan tenné a dolgát a mezőkön. Azonban a legapróbb kéz is képes lenne összetörni őt. Ezzel szemben Marilla úgy gondolta, ő maga hernyó lenne, hosszú, vékony lény, ami állandóan mozgásban van. Az apja és Matthew almafák lennének. Erősek és gondoskodók, akik csendben tűrik az évszakok megpróbáltatásait. Rendszeresen azon kapta magát, hogy ilyesmiken ábrándozik.

A tanítója, Mr. Murdock szerint az ábrándozó elme gonoszságra hajlamos. Ugyanakkor egyszer meghallotta, hogy az apja azt mondta az anyjának: Mr. Murdock egy nagyképű yorki akadémiaőről jött, és azt képzei, hogy Avonlea-ben hozzá képest mindenki alantas. Hugh

nagyon keveset beszélt, ezért amikor mondott valamit, arra Marilla tisztán emlékezett. Ezt követően sose bízott igazán Mr. Murdockban. Azt sem hitte el neki, hogy $2 + 2 = 4$, amíg saját magának le nem vezette.

A hátsó tornácra vezető ajtó kitérült. A tomboló havazásból a konyhába is jutott, de amint a pelyhek a meleg szobában a földre hullottak, rögvést el is olvadtak.

– Apa és Jericho már a dűlőúton jön lefelé. – Matthew egy nyalábnyi uszadékfát cipelt a kezében. Trappolva igyekezett lerázni csizmájáról a fagyos havat. – Arra gondoltam, begyűjtök, mielőtt beviszem Jerichót az istállóba. Istentelen hideg van.

– Köszönöm, fiam.

Clara kinyújtóztatta a hátát, kezét a pocakja oldalához nyomta.

– Megint fáj? – kérdezte Marilla.

Bár az anyja arca nyugodt volt, Marilla látta a sötétséget a tekintetében.

– Kicsit szúr. A hideg miatt van. Szerintem a babának nem tetszik.

Marilla bereteszte az ajtót, és egy piszkavassal megszurkálta a kályhában pörkölődő széndarabokat, hogy újra ragyogni kezdjenek. Fekete teát akart készíteni a töltelék nélküli fánkok mellé. Ugyan még csak fél egy volt, de az efféle napokon a teázásra a nap bármely pontján sor kerülhetett. A világosságból legalábbis nem lehetett megállapítani, mikor érkezett el az ideje.

– Üljön a nappaliba a tűz mellé! – mondta az anyjának. – Én elkészítem a teát. – Majd hangosan elmélázott: – Vajon Izzy néni helyesli a teázást?

Mr. Murdock azt mondta, hogy Kanada déli részén, közel az Egyesült Államok határához, egyesek teljesen lemondtak a teázásról a bostoni teadélután követően: háromszáznegyvenkét lánynyi teát

szórtak a kikötőben a tengerbe. Háromszáznegyvenkettő – Marilla nagyon jól bánt a számokkal, ehhez pedig egy sajátos emlékeztetőt ölt ki. A teához általában három deci vizet, négy csepp tejet és két kanál cukrot tett. 3-4-2. Így könnyebben eszébe jutott a 342, amikor Mr. Murdock kikérdezte őket Amerika történetéből. Hétéves kora óta járt iskolába, de jelenleg otthonról végezte a tanulmányait. Azt remélte, hogy miután a baba megszületik, visszamehet és befejezheti az iskolát. Már csak két osztály volt hátra a záróvizsgáig.

– Persze hogy helyesli a teázást! – nevetett Clara. – Marilla, nem kellene ennyit aggódnod azon, hogy mindenki igényeinek tökéletesen eleget tegyél. Izzy néni szeret téged, és még ennél is jobban fog szeretni, amint meglátja, milyen szépen megnőttél.

Megsókolta Marilla homlokát, nyomában édes tejes illatot hagyott maga mögött.

Marilla nem akart mindenki igényeinek tökéletesen eleget tenni. Csak nem akart senkit megsérteni.

A konyhai víztárolóból megtöltötte a kannát, és kis csörömpöléssel feltette forni a tűzhelyre. Clara a hang hallatán hátrafordult, de rögtön haladt is tovább a nappali felé.

Egyedül maradv a gondolataival, Marilla egyre idegesebb lett, hogy a hozzá legközelebb állók jobban ismerték ezt a kívülállót, mint ő. És most Izzy a házukba tartott, hogy hónapokig velük éljen. Még soha senki nem vendégeskedett náluk ilyen hosszú ideig. Az igazat megvallva még soha senki nem vendégeskedett náluk. A manzárd-szobák csak most készültek el. Korábban csak a béresek töltötték náluk az éjszakát, és ők is az istálló emeletén szálltak meg. Izzy az első hivatalos nem-Cuthbert, aki a házukban alszik, és úgy tűnt, Marilla az egyetlen, aki nem repes az örömtől emiatt.

II.

A MEGLEPŐ IZZY NÉNI

Marilla már egy perccel azelőtt hallotta Jericho kantárjának csilingelését, hogy az ajtó kinyílt volna. Így épp elég ideje maradt, hogy forró vizet öntsön a tealevelekre, majd a kancsót a tálcára tette, hogy a tea oldódni kezdjen. A konyhából már azelőtt meghallotta a nagynénje hangját, hogy megpillanthatta volna őt.

– Clara! Húgocskám! Nézzenek oda – úgy kikerekedtél, mint egy úritök!

Zengő hangjába vidám csipkelődés vegyült, Marilla sosem hallott ehhez foghatót, az avonlea-iek közül senki sem beszélt így.

Válaszként Clara nevetve azt motyogta:

– Inkább kövér, mint egy sárban dagonyázó anyadisznó!

Marilla ráncolni kezdte a homlokát. Egy sárban dagonyázó anyadisznó az utolsó dolog, amihez az anyját hasonlítaná. Clara karja és lába olyan vékony volt, mint a makk szárai, és legalább olyan törékenyek.

– Annyira boldog vagyok, hogy itt vagy, Iz.

– Azt hittem, sose érek ide. A postakocsi borzalmas volt. Egy férfi ült mellettem, aki háromóránként megivott egy felesnyi

csukamájolajat, és egy nő, aki két pelenkás gyerekkel utazott. Képzelheted, milyen szagok terjengtek. Mire megérkeztünk a sziget felé tartó komphoz, a tengeri levegő még egy üveg Floris London parfümnél is jobban esett. Ez a hóvihar viszont várhatott volna még egy napot. Rettenetesen éreztem magam, hogy Hugh-nak ilyen időben kellett kijönnie élém.

– Nem okozott gondot – vágott közbe Hugh. – Örömmel tettem. Clara nagyon vágyott már a nővéreire. Jó rég nem jártál itt, Izzy.

Marilla még mindig a konyhában állt, valamiért nem tudta rávenni magát, hogy megakassza a nagy találkozást. Életében először úgy érezte magát, mintha idegen lenne.

– Túl rég.

Izzy felsóhajtott. Marilla szerint egy kicsit túlzottan is teátrálisan.

– De most itt vagyok. Szóval, merre van az unokahúgom és -öcsém? Az említésre Marilla arca elvörösödött. Elsimítgatta a ráncokat a ruháján, és megigazította a haját is, hogy ne lógjanak kósza tincsek a homlokába.

De mielőtt előléphetett volna, meghallotta Izzy gügyögését.

– Drága kis Matthew-m! Már nem is olyan kicsi. Kész férfi, mi-csoda jóképű ördög!

Szamárság. Lehet, hogy Marilla sosem járt még a Prince Edward-sziget határain kívül, de épp elég fiút látott már, hogy biztos legyen abban, a bátyja, Matthew sem nem volt jóképű, sem pedig ördög. Átlagos kinézete volt, és másokhoz hasonlóan vasárnaponként ő is templomba járt.

– Marilla? – Szólította az anyja gyengéd hangján. – Marilla drágám, gyere csak, mutasd meg magad Izzy néninek!

Mutassa meg magát? Hát mi ő – cirkuszi majom? Nem mintha valaha is látott volna cirkuszi majmot, de Mr. Murdock nagyon sok

újságot hordott az iskolába, beleértve a *London Standardet* is, ami-
ben egyszer szerepelt a Bartholomew-i Vásár. Ott aztán voltak tán-
coló majmok, vad bestiák, kézen járó férfiak, víz alatt táncoló nők és
igazi gázláng fények – az épületen belül is! Marilla ezt egyszerre talál-
ta félelmetesnek és csodálatosnak. Azt hallotta, az ilyesmik minden-
naposak St. Catharines utcáin, ami oly közel esik a népszerű ameri-
kai üdülőövezethez, a Niagara-vízeséshez. Izzy számára az efféle lát-
ványosságok talán teljesen szokványosak voltak.

Marilla ekkor elhatározta, hogy bebizonyítja a nénikéjének, a
Prince Edward-szigeti lányok ugyanolyan jól neveltek, mint az an-
gol hercegnők. Hátrahúzta a vállát, felszegte a fejét, csipőre tette a
kezét, és olyan magabiztosan lépkedett előre, amennyire csak bátor-
sága engedte.

A szoba, amiben korábban kényelmesen elfértek négyen, hirtelen
zsúfoltnak tűnt. A kandalló tüze hangosan fellobbant, a kelleténél
több füsttől pedig bepárasodott a szalon.

– Ő a mi Marillánk – üdvözölte Clara, majd arrébb lépett, nyo-
mában pedig feltűnt Izzy, aki még le sem vette élénkkék színű köpe-
nyét. Amint meglátta az unokahúgát, mosolyogva húzta le fejről a
csuklyáját.

Marilla felsikoltva hátraugrott, kezét a szívéhez kapta, és véletle-
nül belerúgott egy doboz fonálba, amik között Borz aludt. A macska
sziszegve ugrott el a csizmája elől, majd célba vette az előszoba egyik
háborítatlan sarkát. Marilla legszívesebben követte volna.

Clara rosszállóan nézett rá.

– Marilla! Kislányom, mi ütött beléd?

Együttérzőn megszorította Izzy kezét. Vállat vállnak vetve álltak,
és Marillát nézték.

Bár Izzy haja egy árnyalatnyival sötétebb karamellszínű volt, ami zuhatagszerű göndör tincsekben hullt a vállára, arca egy az egyben Claráé volt – teljesen egyformák voltak, leszámítva a rúzszt és a púdert, amit Marilla édesanyja sosem szokott viselni.

Marilla felemelte az ujját, és jobbra-balra mozgatta a két nő között.
– Ön – ön.

A nővérek egymásra néztek, ugyanazzal az értetlen pillantással, amitől Marilla szíve szerint felsikoltott volna rémületében.

Szerencsére Matthew megköszöri a torkát.

– Hát, nem t'om, Marilla látott-e már valaha ikreket.

Nem, az igazság az, hogy még sosem. Marilla hallott már ikrek-ről. Mrs. Barry egyik Kingstonban élő unokatestvérének születtek ikrei. Marilla nem volt falusi bugris. Ha valaki szólt volna neki, hogy az anyja is egy ikerpár tagja, akkor felkészülhetett volna erre a pillanatra.

Izzy és Clara egyszerre tört ki nevetésben. Hunyorgó szemük élénken csillogott. Marilla talán felháborodott volna ezen, ha nem veszi észre, hogy míg az anyja arca teljesen kisimult, addig Izzy jobb orcáján nevetés közben egy feltűnően nagy gödröcske jelent meg. Nagy megnyugvására szolgált, hogy legalább egy különbséget fel tudott fedezni kettejük között.

– Lehet, hogy sohasem említettem. Azt gondoltam, hogy mindenki tudja! – ismerte be Clara.

Izzy hátravetett egy göndör hajtincset, ami a halántéka mellett lógott le.

– Szegénykém. Micsoda sokk lehetett!

Marilla megpróbálta megnyugtatni magát. A szégyenkezéstől kipirult az arca.

Hugh odabiccentett Matthew-nak.

– Vigyük be Jerichót az istállóba! A hó egyre csak gyűlik. A hölgyek addig rendezkedjenek be.

– Teával és rágcsálnivalóval várunk majd, mire elkészültök – mondta Clara.

Hugh Clarára kacsintott, amitől Marilla elpirult. Az apja így fejezte ki a szeretetét.

Azzal a férfiak távoztak.

– Ezt vedd csak le – egy ideig itt leszel!

Clara lehámozta a nővéréről a vizes köpenyt, és felakasztotta a tűz fölé száradni.

Izzy egy lila árvácskamintás kalikó ruhát viselt. A finoman varrott ruha felső részén krémszínű fátolszövet húzódott könyéktől csuklóig, és egy hasonló csíkban a vállak körül is. Marilla háziruhájával ellentétben a ruha Izzy vékony derekára volt szabva, és a hátulja pedig egy tekintélyes turnúrben redőzött. Nem volt sem vakmerő vagy léha. Épp ellenkezőleg. A rétegek olyan geometrikus formában rendeződtek el, hogy Marillát egy templom tornyára emlékeztették. Egy icipici elvesztegetett szövet sem volt rajta. Minden egyes darabkának megvolt a szerepe az építmény szerkezetében. Ehhez képest az anyja ruhája esetlegesen összeválogatott anyagok elképesztő feleslegének tűnt. De tekintve, hogy gyermeket várt, szüksége is volt arra, hogy a ruhája képes legyen tágulni.

– Megéheztél az út alatt? – kérdezte Clara.

– Farkaséhes vagyok.

– Akkor jó, mert Marilla fánkot készített neked.

Ez így nem teljesen igaz. Marilla átvette a tésztát az anyjától, betette a sütőbe, és kivette onnan. Ennyi volt.

– Choux à la crème! – tapsikolt Izzy.

– Édes vajkrémmel. Avonlea legjobbjától – a tehenünktől, Darlingtól – indult Clara a konyhába.

Marilla már nyitotta a száját, hogy szóljon, a cserépedényt és a teáskannát már a tálcára tette, hogy anyjának a kisujját se kelljen mozdítania. De az új személy társaságában úgy érezte, elvitte a cica a nyelvét.

Izzy a kandalló előtt szélesen kinyújtózta a karjait egy finom ásítás kíséretében.

– Darling az a tehen, akiről három tavasszal ezelőtt levelet írtál nekem? Akit Blythe-éktől kaptatok? Az ő állataik tényleg a legjobbak az egész szigeten. Már akkor is így volt, amikor gyerekek voltunk. Így megy ez, az alma nem esik messze a fájától.

Marillának fogalma sem volt, miről beszél Izzy – ez a szamárság az almáról meg a fáról. Ezek tehenek, nem termények. Lehet, hogy olyan régóta élt már a városban, hogy elfelejtette, hogyan működik a természet. Mivel azonban hallott már Darlingról és Blythe-ékről, Marilla kíváncsi lett, mit osztott még meg Izzyvel az édesanyja az életükről. Miközben Marilla azt sem tudta, hogy az anyja egypetéjű iker!

Izzy ekkor felé fordult.

– Mari-lla. – Úgy trillázta az l-eket, mint egy madárka. – Elég szép lettél. Magas és elegáns. Mondtam az édesanyádnak, hogy így lesz – nem igaz, Clara? – kiabált át Marilla fölött olyan hangerővel, amelyet a Cuthbertek sosem használtak odabenn, és kinn is csak alig. – Azt mondtam neki, „Húgom, egy cseppet se félj! Lehet, hogy egy szomorú és csúnyácska kis jószág most, de az összes baba az”. Látnod kellett volna Matthew-t! „De várj csak,” mondtam neki. „Látom abból, ahogy megcsillan a szeme, nagyon csinos lesz.” És akkor az anyád megkérdezte, mi lesz a neved, én pedig azt mondtam, „Marilla”. Tudod, az amarillisz után. Egy lehengerlő, merész kis virág.

Marillának rosszul esett, hogy csúnyácska kisbabának nevezték, de ami még ennél is jobban megdöbbsentette, hogy a nagynénje nevezte el. *Lehengerlő?* Ez egész biztosan tévedés. Mindenki tudta, hogy a Marilla a Szűzanya nevéből, a Máriából ered. *Merész?* A Cuthbertek büszke hívei voltak a „boldogok a szelídek” egyházának. Presbiteriánusok voltak.

Izzy leült a szófára, és megpaskolta a mellette lévő helyet. Marilla, a nevét lehengerlőnek és merésznek tituláló megjegyzés miatt, csendes ellenállással engedelmeskedett. Olyan közel került a nagynénjéhez, hogy érezte az Izzy bőrére kent púder illatát. Az orgona keveredett a hideg rezes illatával.

– Sajnálom, hogy megijesztettelek.

– Senki sem szólt nekem, hogy önök az anyámmal ikertestvérek.

Marillának most először sikerült összefüggő mondatokban beszélnie, és még arra is figyelt, hogy a hangja ne remegjen bele a mondanójába.

– Az édesanyád a kedvesebb és bájosabb, mindig is ő volt. – Izzy rákacsintott. – Ebben rá ütöttél.

Ekkor, teljesen váratlanul, Izzy csókot nyomott az arcára. Eközben Marilla olyan mozdulatlan maradt, amennyire csak tudott, attól tartva, hogy Izzy rúzsja összemaszatolja a bőrét.

Ekkor egy kanál lepottyant a konyhában.

– Marilla! – kiáltott Clara.

Marilla felpattant, nyomában Izzy. A konyhába érve azt látták, hogy Clara jót kuncog, miközben megpróbálja a hasa felett kiszúrni, hova is esett a kanál. Két lépést tett előre, majd kettőt hátra, jobbra hajolt, aztán balra, majd újrakezdte a kört, mintha skót reel táncot járna. A kanál mindeközben mesteri módon a vakfoltjában búj meg.

– Azt hittem, hogy le tudnék... – kezdte Clara, de aztán kifogyott a levegőből, és Marillának dőlt, miközben Izzy lehajolt, hogy felvegye a kanalat.

– Minek kellett ez egyáltalán? Tudod, hogy nem teszek se cukrot, se tejet a teámba. Csak kiöntöm egy csészébe, és megiszom.

– Tudom, de azt gondoltam, mi van, ha megváltoztál? – mondta Clara.

– Én aztán nem, húgom. Hogy hol és hogyan élek, az változhat, de hogy ki vagyok, és mit csinálok, az legalább olyan állandó, mint az évszakok.

A kezébe vett egy habkönnyű fánkot a süteményes tálcáról, és szétválasztotta az alját a tetejétől. A lepottyant kanállal vaját kanalazott az üregbe, majd pedig bekapta.

– Finom.

Még egyszer megismételte a mozdulatsort, és Marilla kezébe adta a süteményt. Majd elkészített egy harmadikat Clarának is.

– Én nem vendég vagyok ebben a házban, úgyhogy ne bánjatok velem kesztyűs kézzel. A család tagja vagyok, és azért jöttem, hogy gondoskodjak rólatok.

Az ujját lengette feléjük, aminek a hegyén egy kis darab vajkrém maradt. Amint észrevette, lenyalta, és visszament a tálcához.

– Tea három főre?

Clara egyre nagyobb súllyal nehezedett Marilla vállára, miközben szorította a szegycsontját, de Marilla meg sem moccant.

– Örülünk, hogy itt vagy – sóhajtott, majd megette a vajas fánkját.

Marilla is bólintott, majd követte anyja példáját. Továbbra sem gondolta, hogy ez felérne egy rendes szilvalekváros fánkkal, és abban sem volt biztos, miként vélekedik Izzyről. De örült a segítő kezeknek. Az anyja napról napra jobban szenvedett, és titkon Marilla

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

rettegett attól, ami rá várt. A szülés nem olyasmi, amiről a templomba járó asszonyok csacsognak. És a magazinjában sem esett erről szó. Amennyi tudása a témáról volt, azt onnan szerezte, hogy előző tavasszal segítette az apjának Darling kisborjának születésekor, és ez is csak azért történt, mert Matthew épp a legelőn dolgozott.

Az újszülött kis bestia túlságosan nagy volt az anyjának. Az első lábai már kilógtak a méhből, de a feje nem fért ki. Hogy megmentse őket, Hugh-nak be kellett nyúlnia, és ki kellett rángatnia a kis jószágot a világba. Marilla feladata az volt, hogy megnyugtassa Darlingot. Megtette, ami tőle telt, simogatta Darling fejét, és altatódolokat dúdolt neki, de amikor meglátta, hogy az apját derékig vér és valamilyen ragadós lé teríti be, öklendezni kezdett a szénában. Az apját ez látszólag nem zavarta. A borjú egészségesen világra jött. Darling is boldogan pihent. Csak Marilla betegedett bele. Clara leszidta Hugh-t, amiért ilyen korán szembesítette Marillát a természet működésével. De Hugh-nak nem volt más választása.

Most, megközelítőleg egy évvel később, Marilla attól félt, hogy valakinek ugyanígy ki kell rángatnia az anyjából a kistestvérét. Nem igazán vágyott arra, hogy egy ilyen feladatot osszanak rá, és örült, hogy Izzy itt volt arra az esetre, ha mégis ilyesmire kerülne sor.